

Всеукраїнська громадсько-політична і літературна газета

КРИМСЬКА СВІЖА ЖИДА

Видається у Сімферополі

№10 (113) Субота, 11 березня 1995 р.

Ціна 2000 крб.

КОЛОНКА ПУБЛІЦИСТА

ТРОЯНСЬКИЙ КІНЬ ІМПЕРІЇ ТА ПРИВІД СОЮЗУ

Восьмого лютого у Києві відбулося парафування тексту Договору про дружбу та співробітництво між Україною та Росією. Не знаю, чи був керівник російської делегації з українським прізвищем Сосковець уповноважений своєю президентом склашувати царственні заяви про те, що ніколи не підпише з Україною угоди, якщо там не буде пункту про подвійне громадянство. Отож, раки задки не лазять — тільки плавають. Але ж треба напередодні виборів продемонструвати російським патріотам успіхи імперської політики в «поверненні» непокірної Україні та «воссоединенню руських земель».

Однак московськими подарункочками готувався для нас з вами. А разом з російським громадянством для жителів Малоросії готувалися (та й зараз готуються) частини швидкого реагування для «захисту руськоязичного населення в ближньому зарубеж'ї». Але оскільки «захист» московськими піклувальниками тих, хто розмовляє російською мовою з межами Росії, якось не вкладається в норми міжнародного права, то знадобилося приrostити чисельність РФ (виборців та призовників) за рахунок «упрощеного» надання російського громадянства усім бажаючим у СНД. Уявіть тільки собі український Крим або Донбас, де відсоток 60 населення — громаднини Росії та України заразом. Те, що і зараз оті невідчужні дворушинки не дуже шанують свою матір-Україну, у хаті якої живуть, і роблять все, щоб їй щось накоїти, не єде ні в які порівняння з тим, що повна імперських амбітій Москва підступно здобуває право вітурчання у наші внутрішні справи для «захисту свободи» отіх своїх «європейських» Недарма ж Естонія вбачає загрозу своїм незалежності та суверенитету у тих 42,3 тисячах російських громадян, що живуть на її теренах. У нас же таки — мільйони.

У вищого керівництва України, яке за три роки нашої незалежності стільки разів поступалося перед Москвою інтересами сувореної держави та української нації (починаючи з позиції щодо розподілу майна СРСР, Чорноморського флоту, безконтрольного подарунка Росії тактичної ядерної зброї та закінчуючи потурчанням проросійським сепаратистами), узвів гору здоровий глузд, та інстинкт само-збереження. Пункт про безглузде подвійне громадянство з тексту Договору вилучено. Але натомість хитра Москва виторгувала, щоб у статті угоди, де йдеться про визнання непорушності наших кордонів, вилучити слово «державних». Тобто ми тепер нібито вже й не держава. А «непорушні кордони» можуть бути і в малоросійській губернії у складі «єдиної і неділімої» (під зіркою чи під двоголовим орлом, то вже кому як подобається). Фактичне невизнання Москвою державних кордонів України на рівні Договору — не менша загроза нашій державності, ніж ота лицуха примара подвійного громадянства. Неваже наші «гетьмані» не розуміють, що є межа прийнятним компромісам, за якою вже прірва? Неваже державним мужам у Кніві ще не видно, що за солодкими баланками про взаємогідну інтеграцію та дружбу стоять зовсім інші, підступні цілі — «відродження Великої Росії» в межах старих кордонів Радянського Союзу, а то і Російської імперії! Як сказав голова меджлісу кримськотатарського народу Мустафа Джемілев, «здорова інтеграція в межах колишньої радянської імперії», до того ж під патронажем Росії з її імперськими амбітами, навряд чи можливна... «Програма-амбіт» шовиністів та комуністів: нове «воздання» трьох братніх народів та держав з слов янською означаю. І тільки перший крок. Далі — створення нових наддержавних органів СНД на зразок МЕК, де домінует РОСІЯ (не без допомоги своїх спущених прихвоснів), реімінгація спочатку економічного, а потім політичного та військового союзу.

Вже зараз з «Останкіно» можна почути вислови на зразок «стаджико-афганського участка граници нашої страни». Вже зараз в дереві річниці депортациі чеченського народу вулицями українських міст, де базується спільній українсько-російській ЧФ, марширують під андріївськими прапорами «захисники отечества», яким уряд далекогороднії Москви заблаговідно буде будінок на чужій (тобто на нашій) землі. Адже стиска бездомніх жебраків Москви (див. «Ізвестія» за 25.02.95) та безквартирні молоді для великоросійської імперської ідеї: менш вакливі, ніж військові присутністи РФ в суворій Україні. Очевидно, надовго збиратимуться «арендувати бази в Криму».

Залишається тільки погодитися з думкою Євгена Марчука, що біда Україні в бездарності чиновників. Але ж пан Марчук якраз і очолював українську делегацію на переговорах з Росією. Звісно, не все від нього залишилося. Велика проблема вибору домінант між фаховим рівнем кадрів на державних посадах, іх чесністю та порядністю або ж голим патріотизмом і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до некомпетентності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а той, хто щодня працює на благо держави». Золоті слова. Ось тільки оте «благо» України кожній розуміє по-своєму. Одні запевняють, що щастя нашого народу тільки в нововисному радиальному союзі, в комуністичній ідеї. (Ніби за останні 70 років ми в цьому не переконалися). Одні вже і підписи збиралося за ліквідацію нашої державності. Щодня практикують (за Морозом) — патріоти. Тім допомагають ті, що марять імперією зразка 1913 року. Інші (ти, що сиділи у таборах та божевільних, та, яких називали «зрадниками України») кажуть, що тільки вільний народ, справжній господар своєї землі, своєї сувореної держави зможе рівним серед рівних увійти до цивілізованої (рінкової) світової спільноти, де панують закон і демократія, де вже давно забули, що таке голі підпорядкованість і досі не вирішена. Ось і випадлою боком Україні до непримітності, то компетентніша ненажерливість, то неприхвалена ворожість до незалежності українського народу наших урядівців. За словами ж спікера-соціаліста О. Мороза, «патріот не той, хто б'є себе в груди, а т

ІСТОРІЯ МОСКОВСЬКОГО БАНДИЗМУ

КОРОТКА ХРОНІКА

До 8 грудня 1991 року суб'єктами міжнародного права були СРСР, Україна та Білорусь, тобто статус світового визнання кордонів самого Союзу і двох радянських республік як членів ООН. В Раді Союзу за Ради Національності Верховної Ради СРСР союзні автономні національно-територіальні адміністративні утворення були рівноправними. А це означало, що розподіл СРСР тарктається як автономія Росії.

27 жовтня 1991 року в Чечні відбулися вибори президента, за якими спостерігали представники 23 країн. 1 листопада Д. Дудаєв підписав указ про суворість Чечні, тобто Чечня вийшла зі складу СРСР і РРФСР задовго до того, як не стало Союзу, та до того, коли теперішня Росія стала суб'єктом міжнародного права. Саме через це 31 березня 1992 року Чечня не підписала «Федераційний договір». Але в грудні минулого року Росія розпочала війну проти Чечні, аби навести там «конституційний порядок», тобто втрати прямують що країні стати частиною.

Перший раз це сталося після шістнадцяттирічної війни в 1859 році, в другому — в 1919-му. Ціоправда, в 1942 році чеченський народ відродив свою державу, за що І. Сталін затяг ногою крізь, виселив до Казахстану. Віна в Чечні апокаліптична: відбувається винищення цілого народу, неповні рівні юніди завдають на вікілічному середовищі. Західні країни, які ми називамо колишніми демократіями, ООН стурбовані пише порушенням прав людини в Чечні та численними жертвами. А це суперечить принципам 14 грудня 1980 року Генерального Асамблеї ООН «Декларації про надання належності колоніальним країнам і народам». Стаття 2 цієї «Декларації» стверджує: «Всі народи мають право на самовизначення; за цим правом, якщо вінно встановлюють свій політичний статус і здійснюють свій економічний, соціальний і культурний розвиток». А статті 4 застереже: «будь-які збройні або агресивні заходи якого б то не було характеру, спровоциовані проти замежних народів, мають бути припинені з тим, щоб надати їм можливість здійснити в умовах миру і свободи своє право на повну незалежність, а територіальну цілісність їх національних територій повинна відбуватися».

Підбачені інші народи, росіянини зболячувались шляхом асимиляції та знищування з населенням, завоюванням країн. Територіальні розширені імперії підносиви також як «собирание русских земель» і «всевишнее новых земель», а також як «возвращение исконо русских земель», «Со биранье», «всновенне», «воз вращеніе» відбулося шляхом нарадницьких війн проти сусідів, аби позбавити їх волі і державності.

ОСЬ ЯК ВІНИ ВЕЛА МОС КВА ПРОТИГАМ СВОЇ ІСТОРІІ:

1471—1496 — проти Новгорода.
1499 — похід на Зауралья,
1500—1503 — проти Литви,
1512 — проти Польщі,
1550, 1552 — проти Казанського ханства,
1556 — проти Астрахані,
1557 — проти Криму,
1558—1583 — віна за Лівієнціо,

Субота, 11 березня 1995 р.

9 БЕРЕЗНЯ — ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ГРИГОРОВИЧА ШЕВЧЕНКА

ТАРАС
ШЕВЧЕНКО
У НАС ОДИН

Вісімдесят перший раз відзначаємо ми день народження Тараса Григоровича Шевченка — нашого генialного національного поета, художника, великого сина великої народу, чим дав у часі відзвітність він видав у часі, тим стає нам рідним, близким, необхідним.

Творчість Шевченка і, зокрема, його «Кобзаря» — для нас наймудріша, найпотрібніша, наївніші книга. Її вірші, написані більш як п'ятдесяти століття тому, продовжують звучати нас так само, як хвилювались діди і братида, наших мудрих прадідів. По «Кобзарю», як по Евангелію, вони вчилися читати і писати, утверджували себе як представники великої працьової нації — українці. І цим лишились, як пишемося чин і ми, хін сини, внуки і правнукі.

До Шевченкового «Кобзаря» ми звертаємося у найскрупіші переломні моменти свого буття — буття нації і знаходимо відповідь на найважливіші питання. В часі великих гайдоморів і репресій, в грізних пору нації загарбників та поневолювачів слово Шевченка кликало рвати кандини, боротися і перемагати, жити розкоту на річній землі, бо тільки в своїх хатах будуть і своя правда, і сила, і воля.

Шевченко, який звучав і сьогодні звучить актуально. Здається б, що п'ятдесят років тому написана його прем'я «Кавказ» — одна з наївністіших творів світової політичної поезії, в яких поет осуджує загарбників вінницького племені, але при горішніх успішно відборює народу за своєю землю, як по-сучасному змальованим картиною Братковичової бойни:

...плягло костми людів муштарів чимало.

А спіс, а кропі! Наполеон! Всіх відборює, як біло!

З ділами відборює, втопить в слозах удов/х.

І хоч, какож, що історія не повторюється, але ж як пророгче звучать Тарасові рідки:

Боротися — поборете!

Від Бога помагає!

За вас спада,

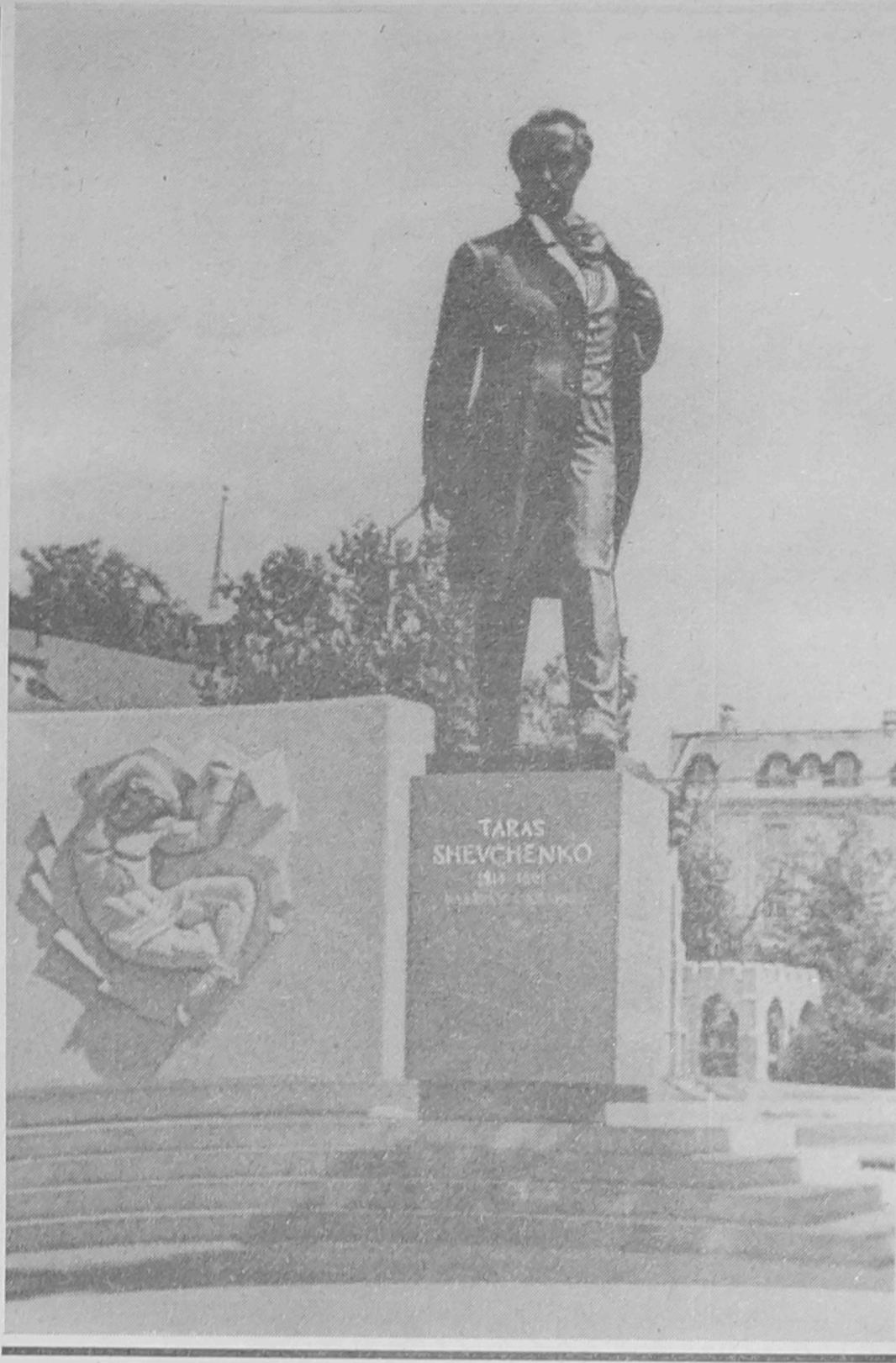
За вас слава!

І воля святія!

Тарас Шевченко — поет-пророгче. Такі, як іні, народжуються раз в столітті. Такі творці, як наш Шевченко, напікож жили в серці, бо ініє серце вмішало в собі всіх народів землі ход молдаваніна до фіна...»

Читаймо, перечитаймо, наше світе письмо, — наш «Кобзар». Думаймо, вірмаймо душою, на-солоджуюмось рідною мовою, відходямо до глібин вершин, во мова шевченківського «Кобзаря», то наша національна скіфарка, то наша чиста духовна криниця, з якої нам пити — не напінитися. Мова Шевченкового «Кобзаря», а отже й наша мова, пережила тюреми і заслання, мори, італійсько-французьких зaborів, і стalinсько-броварських, і гайдоморських модифікацій «единого советского народа» і гайдоморського «перестрінки». А нині, переживаємо нову пору відродження. Нині, і, наскільки можна, наша, громадянин національної державності. Тож мусимо оберегти її, рідну мову, якою написано «Кобзар». Во то мова нашої матері-України, нашої незалежної держави. І никто не може побудувати права на неї. Допоки є нас мови України, то є хований батько Тарас Шевченко — будемо ми, яким, нині непороможені і не поставлені на коліна. Дані нам, Боже, вистояти, вижити, відродитися!

Данило КОНОНЕНКО.

ПЕРШЕ ПОГРУДДЯ
Виготовлене львівським різьбарем вірменського походження Тадеїм Баровець. Закінчилося в 1870 р. в італійському місті Флоренції свою мистецьку освіту. Т. Баровець приготував як дипломну роботу мармурове погруддя поета. У 1877 р. воно було перевезено до Львова. Де сьогодні цей твір, невідомо.

Тадеїм Баровець

Одного разу, як він виступав на концерті, відбулася

зіркова поганка, яка

засміяла його.

— Дорого! Тоді це буде

кощувати триста карбованців.

Пан розсердився і пішов од

дного. А Тарас Григорович

увів портрет, що наїдав

олівцем з того пана, прима-

лював до нього осличі вуха,

поніс у магазин і сказав про-

дацеві:

— Постав цей портрет на

вітрину, а хто купить, нехай

заплатить п'ятьсот карбованців.

От іда раз пан вітицею, ді-

віться — на вітрину його порт-

рет, тільки з осличими

вухами. Він до продавця, а

там покупець стоять і питає:

— Скільки коштує осел,

копії вітрини?

— П'ятсот карбованців.

Пан підішов і каже:

— Цей портрет я заберу.

Вінні п'ятсот карбованців і

заплатив. А покупець і каже:

— Гарний осел, та не мені

дістався.

Одного разу, як він виступав на

концерті, відбулася

зіркова поганка, яка

засміяла його.

— Дорого! Тоді це буде

кощувати триста карбованців.

Пан розсердився і пішов од

дного. А Тарас Григорович

увів портрет, що наїдав

олівцем з того пана, прима-

лював до нього осличі вуха,

поніс у магазин і сказав про-

дацеві:

— Постав цей портрет на

вітрину, а хто купить, нехай

заплатить п'ятьсот карбованців.

От іда раз пан вітицею, ді-

віться — на вітрину його порт-

рет, тільки з осличими

вухами. Він до продавця, а

там покупець стоять і питає:

— Скільки коштує осел,

копії вітрини?

— П'ятсот карбованців.

Пан підішов і каже:

— Цей портрет я заберу.

Вінні п'ятсот карбованців і

заплатив. А покупець і каже:

— Гарний осел, та не мені

дістався.

Одного разу, як він виступав на

концерті, відбулася

зіркова поганка, яка

засміяла його.

— Дорого! Тоді це буде

кощувати триста карбованців.

Пан розсердився і пішов од

дного. А Тарас Григорович

увів портрет, що наїдав

олівцем з того пана, прима-

лював до нього осличі вуха,

поніс у магазин і сказав про-

дацеві:

— Постав цей портрет на

вітрину, а хто купить, нехай

заплатить п'ятьсот карбованців.

От іда раз пан вітицею, ді-

віться — на вітрину його порт-

рет, тільки з осличими

вухами. Він до продавця, а

там покупець стоять і питає:

— Скільки коштує осел,

копії вітрини?

— П'ятсот карбованців.

Пан підішов і каже:

— Цей портрет я заберу.

Вінні п'ятсот карбованців і

заплатив. А покупець і каже:

— Гарний осел, та не мені

дістався.

Одного разу, як він виступав на

концерті, відбулася

зіркова поганка, яка

засміяла його.

— Дорого! Тоді це буде

кощувати триста карбованців.

Пан розсердився і пішов од

дного. А Тарас Григорович

увів портрет, що наїдав

олівцем з того пана, прима-

лював до нього осличі вуха,

поніс у магазин і сказав про-

дацеві:

— Постав цей портрет на

вітрину, а хто купить, нехай

заплатить п'ятьсот карбованців.

От іда раз пан вітицею, ді-

віться — на вітрину його порт-

рет, тільки з осличими

вухами. Він до продавця, а

там покупець стоять і питає:

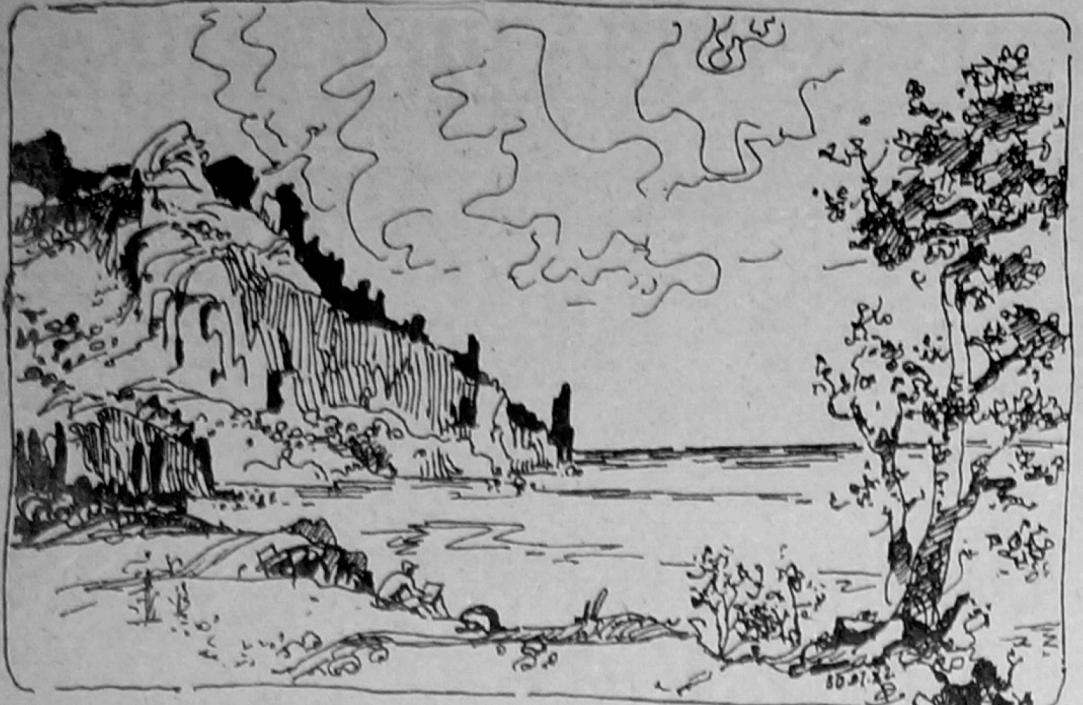
— Скільки коштує осел,

копії вітрини?

— П'ятсот карбованців.

Пан підішов і каже:

— Цей портрет я заберу.

СПІВЕЦЬ КІММЕРІЇ

Понад п'ятнадцять років живе в кримському селищі Щебетіці художник Пилип Васильович Шпильковий. За своє довге життя митець побував у багатьох місцях колишнього Союзу, в результаті чого зібрав велику колекцію картин олією, аквареллю, мальонків олівцем тощо.

Значне місце в цій колекції займають красені співаки Максиміліаном Волошинним, чарівною Кіммерією, яку Пилип Васильович ходить вздовж і впоперек.

Нажаль, якому не вдається по-ти, що організувати виставку своїх творів ні в своєму селищі, ні в Феодосії. Можливо б, на допомогу цьому палкому патріотові рідного національного мистецтва, людина, яка всім серцем улюблює за береження неповторної краси східного Криму, пришила активісти «Просвіти», аби з надбанням співця карадазьких красенів познайомити якомога більше людей.

На світлині, яку нам надіслав фотоаматор, колишній науковець, а нині пенсіонер з Києва Геннадій Олексійович Гузенко, він бачить художника П. В. Шпилькового біля своїх картин та копію його малюнка «Вид Карадагу з заходу».

«ПІОНЕР УКРАЇНСЬКОЇ ПІСНІ»

Такий лаконічний напис на могилі автора нашого національного гідру Михайла Вербицького в польському селі Млини. З нагоди 180-річчя від дня народження композитора тут покладено віночок Президента України. А в Яворові на Львівщині відбулася наукова конференція «Михайліо Вербицький і Україна».

ФЛОТ У... СТЕПУ

А чи відомо кому, але в степовому Армянську флот є. І належить він дітям, котрі створили його своїми руками на міській станції юних техніків. Є тут і свій аеродром, і звідкі злітають у небо літаки, і автодром, де проходить випробування нові фантастичні автомобілі...

Нешодовано в орендованому басейні міського спортивного комплексу відбулися всекримські юнацькі змагання із судномодельного спорту. Як раділи їх учасники і глядачі, коли моделі набирали найбільшу швидкість, коли підводні човни занурювалися і спливали, не мов справжній, коли радіокерована модель проходила національний курс не тільки переднім, але заднім ходом. Ось у чому дитяче чаща!

І як не подивувати директорові Армянської станції юних техніків В. С. Істоміну, якін дівчі на рік організовують для дітей такі змагання, та представників севастопольської фірми Сергієв Мілов, який виділив у борг акумуляторні батарейки більш як на чотири мільйони карбованців, бо комерційні підприємства міста, до яких зверталися організатори змагань, не знайшли коштів наявні відомо більше датчанки.

Не так важливо, хто саме переміг у тих чи інших видах цих змагань, бо вигравала вся дітвора.

Наш кор.

ПОДАРУНКИ ДО СВЯТ

У невеличкому селі Полтавському нема проблем з... подарунками до будь-яких свят. Но у сільському клубі діячінні гуртків прінадлежного мистецтва «Природа і фантазія», який очолює Ірина Мельничук. Отож сама назва гуртка говорить за себе, бо після походу та екскурсій дітлахи приносять до своєї майстерні стільки природного матеріалу — кору дерев, колоски, суху траву, квіти.

Кожного року у День літньої підлінності чи то на свято Урожаю, або на День Перемоги дарують гуртківці свої вироби «кінунуття» урочистості. У 1994-му, наприклад, до 50-річчя визволення України і Криму від німецько-фашистських загарбників відновили пам'ятник загиблим односельцям у селах Братське та Полтавське кошики з квітами. До речі, до поминальних дій вони мають чимало замовлень від односельців на виготовлення кошиків, а купити їх у наших краях справді немає.

Плести кошики Ірина Максимівна Мельничук налаштувала на Херсонщині. Якося дізналася від знайомих, що живе там народний умілець — от вона за власні кошки і пойшла до нього, щоб пірейнити його досвід. Його доставно було й тільки днів, щоб освоїти цю майстерність. Повернувшись до Полтавського, і дітлахи стала навчати плести кошики з лози. Робота у гуртку закінчилася, і згодом поруч з декоративними кошиками з'явились плетені шумовики, казанчики для грибів, інші побутові вироби.

Людмила ЛЕВІХІ.

ФУТБОЛ

Почалася друге коло національного чемпіонату з футболу у вищій лізі. Результати зіграних матчів: «Таврія» — «Чорноморець» — 2:0; «Шахтар» — «Дніпро» — 1:1; «Кремінськ» — «Темп» — 3:1, СК «Міколаїв» — «Верес» — 1:0; «Карпати» — «Ніва» (Від.) — 2:0; «Кривбас» — «Металург» — 0:0; «Торпедо» — «Зоря-МАЛС» — 4:0; «Прикарпаття» — «Динамо» — 1:2; «Ніва» (Тр.) — «Волинь» — 3:0.

Після цих ігор у членівітні підірнують: 1. «Динамо» — 46, 2. «Шахтар» — 39, 3. «Дніпро» — 36, 4. «Таврія» — 32, 5. «Чорноморець» — 31 очко.

Згідно з рейтингом ФФДА найкращою футбольною командою названо збірну Бразилії. Українська збірна посідає аж 71 місце. Це явний превіз нашого футболу, прославленого іменами Олега Блохіна та Ігоря Бєланова, яких свого часу визнавали найкращими гравцями Європи. Дивні справи кояться в нашій футбольній федерації. Так, у понеділок проводилися вибори її керівника (нині знову Става Банников), але тележурналістів на них... не пустили. Очевидно, залагодилися справи відповідно до зачиненими дверима!

ФУТБОЛ

Почалася друге коло національного чемпіонату з футболу у вищій лізі. Результати зіграних матчів: «Таврія» — «Чорноморець» — 2:0; «Шахтар» — «Дніпро» — 1:1; «Кремінськ» — «Темп» — 3:1, СК «Міколаїв» — «Верес» — 1:0; «Карпати» — «Ніва» (Від.) — 2:0; «Кривбас» — «Металург» — 0:0; «Торпедо» — «Зоря-МАЛС» — 4:0; «Прикарпаття» — «Динамо» — 1:2; «Ніва» (Тр.) — «Волинь» — 3:0.

Після цих ігор у членівітні підірнують: 1. «Динамо» — 46, 2. «Шахтар» — 39, 3. «Дніпро» — 36, 4. «Таврія» — 32, 5. «Чорноморець» — 31 очко.

Згідно з рейтингом ФФДА найкращою футбольною командою названо збірну Бразилії. Українська збірна посідає аж 71 місце. Це явний превіз нашого футболу, прославленого іменами Олега Блохіна та Ігоря Бєланова, яких свого часу визнавали найкращими гравцями Європи. Дивні справи кояться в нашій футбольній федерації. Так, у понеділок проводилися вибори її керівника (нині знову Става Банников), але тележурналістів на них... не пустили. Очевидно, залагодилися справи відповідно до зачиненими дверима!

ВИПУСК 100-Й

Продовжуємо знайомити аматорів шашкової гри з композиціями українських професій (за антологією «Світ художника»).

№ 449. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 27, 30, 32, 38, 39, 42, 49; чорн: прости 8, 9, 10, 17, 19, 23, 25. Вигравши, 21, 5 (48), 28, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.

№ 457. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. «64», № 20, 1983, № 20.

№ 460. Борис МОГІЛЕВСЬКИЙ, Житомир. Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 469. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 27, 30, 32, 38, 39, 42, 49; чорн: прости 8, 9, 10, 17, 19, 23, 25. Вигравши, 21, 5 (48), 28, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.

№ 470. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. «64», № 20, 1983, № 20.

№ 471. Олександр МОГІЛЕВСЬКИЙ, Житомир. Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 472. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 473. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.

№ 474. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 475. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.

№ 476. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 477. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.

№ 478. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 479. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.

№ 480. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 481. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.

№ 482. Михаїл ЛЕВАНДОВСКИЙ, Львівська область: Біл: прости 17, 22, 30, 35, 37, 45, 49; чорн: прости 7, 8, 9, 10, 20, 34, 39. Вигравши, 40 (45), 43, 24, 11, 6, 17. Чемпіонат України 1989 року. Цікава позиція з динамічною грою.

№ 483. Олександр МАСЛОВ, Харків. Біл: прости 19, 20, 26, 38, 44, 46, 50; чорн: прости 17, 18, 27, 29, 33, 35, 37. Вигравши, 41 (46), 21, 34, 40, 37. Ця приваблива мініатюра із заданим фіналом вперше опублікувалася 1990 р.